

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie zainicjowanej zażaleniem **E.M.**  
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków - Śródmieście  
Wschód w Krakowie  
z dnia 16 marca 2023 r., sygn. akt [...] Ds. [...],  
o odmowie wszczęcia śledztwa,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej  
na posiedzeniu w dniu 26 lipca 2023 r.,  
wniosku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie  
zawartego w postanowieniu z dnia 13 czerwca 2023 r.,  
sygn. akt II Kp 632/23/S,  
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,  
na podstawie art. 37 k.p.k., *a contrario*

**postanowił**  
**wniosku nie uwzględnić.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2023 r., sygn. akt II Kp 632/23/S, Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie przedmiotowej sprawy innemu

Sądowi równorzędnemu. Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie występują realnie okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do jej obiektywnego rozpoznania przez Sąd właściwy miejscowo. Sąd wnioskujący podkreślił, że w niniejszej sprawie w zawiadomieniu o możliwości popełnienia przestępstwa jako sprawców wskazano prokuratorów Prokuratury Rejonowej w K. oraz zastępcę Prokuratora Okręgowego w K.. Na posiedzeniu zażaleniowym pełnomocnik zawiadamiającej podniósł, że ta sprawa, w swoim głównym wątku, dotyczy kwestii przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków przez licznych sędziów Sądu Rejonowego w K.. W ocenie wnioskującego Sądu, celem uniknięcia zarzutów o brak obiektywizmu i bezstronności przy rozpoznaniu tego zażalenia, zasadne jest by sprawa ta nie była rozpoznawana przez Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W tej sprawie nie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające zmianę właściwości miejscowej Sądu. To, że w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa jako sprawców czynu zabronionego, mającego polegać na niedopełnieniu obowiązków i przekroczeniu uprawnień, wskazano prokuratorów Prokuratury Rejonowej w K. i zastępcę Prokuratora Okręgowego w K., nie jest wystarczające dla przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu. Nie zmienia tego także okoliczność wskazywana w uzasadnieniu postanowienia przez Sąd wnioskujący, że są to prokuratorzy wykonujący współpracę z Sądem mającym rozpoznać zażalenie, w tym uczestniczący w posiedzeniach i rozprawach, i z tego powodu mający codzienne kontakty z orzekającymi w nim sędziami. Trzeba podkreślić, że rozpoznawane przez Sąd zażalenie dotyczy postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, zatem wskazani w nim grupowo prokuratorzy nie mają statusu podejrzanych.

W orzecznictwie słusznie podkreśla się w tym względzie, że „sam fakt istnienia relacji zawodowych, naturalny w przypadku sądu i prokuratury położonych w tej samej miejscowości, nie powinien być traktowany jako okoliczność wywołująca w odbiorze społecznym uzasadnione wątpliwości co do zdolności sądu

miejscowo właściwego do bezstronnego rozpoznania sprawy i skłaniający do postąpienia po myśli art. 37 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 lipca 2019 r., II KO 51/19).

Sąd Najwyższy dostrzega, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez prokuratorów wiązało się z krytyczną oceną przez E.M. prowadzonych przez nich postępowań wyjaśniających, dotyczących z kolei zawiadomień skarżącej o popełnieniu przestępstw m.in. przez sędziów Sądu właściwego miejscowo. Taki kontekst sprawy wynika także z wystąpienia pełnomocnika skarżącej w trakcie posiedzenia Sądu Rejonowego w dniu 13 czerwca 2023 r. Jednak zakres kognicji sądu wnioskującego o zastosowanie instytucji z art. 37 k.p.k. jest jasno określony - dotyczy on tylko kontroli zasadności odmowy wszczęcia śledztwa wobec miejscowych prokuratorów a nie sędziów Sądu właściwego. W tej sprawie uwzględnienie wniosku Sądu stanowiłoby nie tyle działanie w interesie dobra wymiaru sprawiedliwości, co podważenie decyzji o odmowie wyłączenia sędziego X. od rozpoznania tej sprawy. Trzeba bowiem przypomnieć, że wniosek skarżącej E.M. o wyłączenie sędziego X. nie został uwzględniony postanowieniem z dnia 6 czerwca 2023 r., bowiem nie dostrzeżono okoliczności, które podważyłyby obiektywizm tego sędziego. O konieczności uwzględnienia wniosku Sądu o przekazanie sprawy innemu Sądowi równorzędnemu nie przesądza także fakt wskazany przez pełnomocnika skarżącej, że „w 2020 r. zapadały orzeczenia w przedmiocie wyłączenia sędziów tut. Sądu z uwagi na brak obiektywizmu sędziów” (k. 35 akt sprawy II Kp 632/23/S). Jak już wskazano, zastrzeżenia co do braku obiektywizmu sędziego X. w tej sprawie nie potwierdziły się, skoro wniosek o jej wyłączenie nie został uwzględniony.

Trzeba ponadto podkreślić, że o zasadności wystąpienia z wnioskiem w trybie art. 37 k.p.k. nie może decydować strona procesowa, tylko Sąd właściwy do rozpoznania sprawy. Z kolei dla uwzględnienia wniosku nie wystarcza subiektywne przekonanie strony procesowej, że dobro wymiaru sprawiedliwości zostanie narażone na szwank na skutek rozpoznania sprawy w sądzie pierwotnie właściwym miejscowo. Konieczne jest ustalenie, że takie zagrożenie obiektywnie istnieje, czego w tej sprawie Sąd wnioskujący nie zdołał wykazać.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]

(TM)